

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VÝCHOD MĚSÍCE

Erin Hunterová

Albatros

Kočí válečníci

Nové proroctví (2)

Východ měsíce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

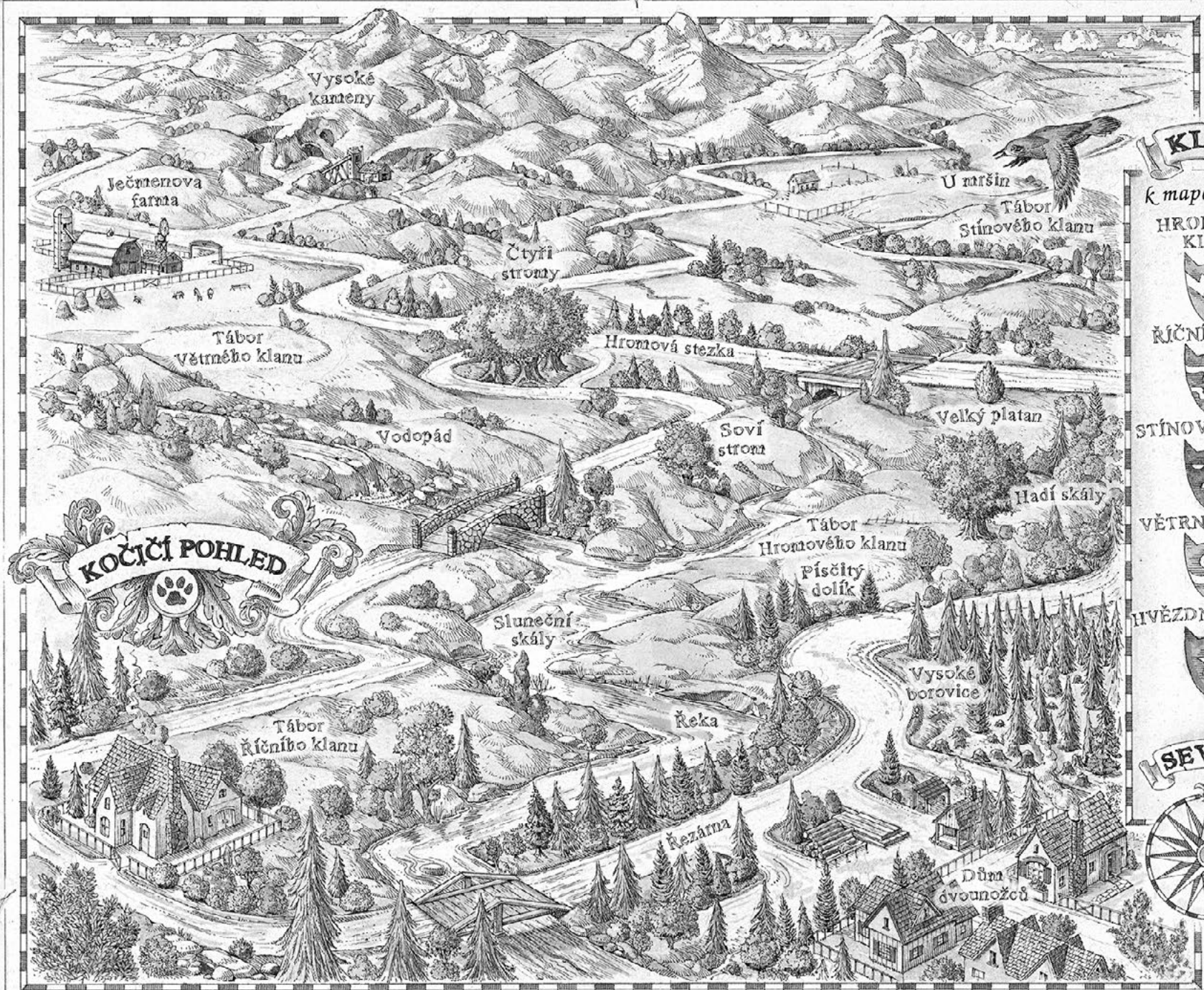
Erin Hunterová

Kočí válečníci: Nové proroctví (2) – Východ měsíce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOČIČÍ POHLED

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VÝCHOD MĚSÍCE

Erin Hunterová

Albatros

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové.

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

LÉČITELKA

POPELUŠKA – tmavošedá kočka

LÍSTEČKA – učednice

VÁLEČNÍCI

(KOCOURE A KOČKY BEZ KOŤAT)

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

PAVOUČEK – učedník

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

VEVERUŠKA – učednice

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

BĚLUNKA – učednice

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

REJSEK – učedník

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovýma očima

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrýma očima

DEŠŤOVOUS – tmavě šedý kocour s modrýma očima

SAZÍK – světle šedý kocour s jantarovýma očima

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

VEVERUŠKA – tmavě zrzavá kočička se zelenýma očima

LÍSTEČKA – světle hnědá mourovatá kočička s jantarovýma očima a bílými tlapkami

PAVOUČEK – dlouhonohý černý kocourek s hnědým bříškem a jantarovýma očima

REJSEK – malý tmavě hnědý kocourek s jantarovýma očima

BĚLUNKA – bílá kočička se zelenýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

ZLATKA – světle zrzavá kočka, nejstarší kočka v kočíčí školce

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenými očima

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrými očima

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

KOUŘOTLAPKA – učedník

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

DRÁPEK – učedník

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourok

STARŠÍ

RÝMÁK – malý šedobílý kocour, dříve léčitel

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – starší černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý mourek

VRÁNEK – učedník, kouřově šedý, skoro černý, kocourek

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

JEDNOFOUSEK – hnědý mourek

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

STARŠÍ

SASANKA – trojbarevná kočka

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhou srstí

KŘÍDLENKA – učednice, krásná zlatá mourovatá kočička s jantarovýma očima

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TLAPA – podsaditý mourek

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovýma očima

PÍRKA – světle šedá kočka s modrýma očima

JESTŘÁB – ramenať tmavě hnědý kocour

MECHOVKA – trojbarevná kočka

MATKY

KVĚTINA – světle šedá kočka

STARŠÍ

STÍNKA – velice tmavá šedá kočka

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

HAVRAN – hubený černý kocourek, jenž bydlí na farmě s Ječmenem

FEŠÁK – starší mourovatý kocour, který žije v lese nedaleko moře

DALŠÍ

PŮLNOC – jezevčice, která pozoruje hvězdy a žije u moře

ÚVOD

Kočky se jedna po druhé proplížily do jeskyně. Jejich kožíšky byly pokryté blátem a oči měly vytřeštěné strachy. Odrážel se v nich chladný měsíční svit, který dovnitř vnikal puklinou ve stropě. Krčily se bříšky k zemi a pohledem kmitaly ze strany na stranu, jako by očekávaly, že se ze stínu vynoří nějaké nebezpečí.

Měsíční třpyt se odrážel i v tůňkách vody na zemi jeskyně a osvětloval les špičatých kamenů. Některé se tyčily od země vzhůru a jiné zase visely ze stropu jeskyně. Pár se jich uprostřed spojovalo a vytvářelo tak štíhlé stromy z lesklého, bílého kamene. Mezi nimi foukal větřík a čechral kočkám kožíšek. Vzduch byl vlhký, ale čistý, a naplňovalo ho vzdálené hučení padající vody.

Jedna kočka vystoupila zpoza špičatého kamenu. Byl to dlouhý, štíhlý kocour se svalnatými končetinami a kožíšek měl celý zakrytý bahnem, které uschlo do špiček, a vypadal tak, jako by byl vytesaný z kamene.

„Vítejte,“ mňoukl. „Na hladinu vody se snesl měsíční svit. Je čas na Věštbu podle zákonů Kmene nekonečného lovu.“

Jedna z koček se proplížila dopředu a uklonila se tomu bahnem pokrytému kocourovi. „Kamenní věštce, obdržel jsi znamení? Promluvil k tobě Kmen nekonečného lovu?“

Pak se ozvala kočka za ním: „Máme konečně naději?“

Kamenní věstec se také uklonil. „Viděl jsem slova Kmene nekonečného lovu v měsíčních paprscích odrážejících se na kamenech, ve stínech kamenů, ve zvuku dešťových kapek, které dopadají na strop jeskyně.“ Odmčel se a pohledem přejel po všech přítomných kočkách. „Ano,“ pokračoval. „Sdělili mi, že máme naději.“

Skupinkou koček projel tichý šepot, jako zašustění listů ve větru. Oči jako by se jim rozzářily a zbystřily. Kocour, který předstoupil jako první, teď nesměle mňoukl: „Takže víš, co nás zbaví toho hrozivého nebezpečí?“

„Ano, Skálo,“ odpověděl Kamenní věstec. „Kmen nekonečného lovu mi slíbil, že se objeví kočka – stříbrná kočka, která nebude z tohoto kmene, a zbaví nás Šavlozuba jednou provždy.“

Chvilí bylo ticho a pak se ozval hlas úplně zezadu: „Ony existují i jiné kočky? Kočky, které nejsou z Kmene tekoucí vody?“

„Asi musí existovat,“ odpověděla jiná kočka.

„Už jsem slyšel o cizích kočkách,“ mňoukl Skála. „Ale nikdy jsme tu za celý náš život žádnou neviděli. A kdy ta stříbrná kočka přijde?“ zeptal se ještě zoufale. Přidali se i ostatní.

„Ano, kdy?“

„Je to vážně pravda?“

Kamenní věstec je utišil švihnutím ocásku. „Ano, je to pravda,“ mňoukl. „Kmen nekonečného lovu nám nikdy nelhal. Sám jsem ten lesk stříbrného kožíšku viděl v měsíčním svitu, který se odrážel v tůňce.“

„Ale kdy?“ naléhal na něj Skála.

„To mi Kmen nekonečného lovu nesdělil,“ odpověděl Kamen-
ní věštec. „Nevím, kdy ta stříbrná kočka přijde. A nevím ani od-
kud. Ale až dorazí, poznáme to.“

Vzhlédl ke stropu jeskyně a oči mu zářily jako dva malé měsíč-
ky. „Do té doby, kočky mého kmene, můžeme jen čekat.“

KAPITOLA 1

Hrom otevřel oči a zamrkal, aby se probral. Nemohl si vzpomenout, kde je. Místo ve svém pelíšku z rákosí v táboře Říčního klanu ležel stočený do klubíčka v suchém, křehkém kapradí. Nad hlavou měl hlínu, která tvořila strop jeskyně a byla protkána zamotanými kořínky. Z dálky slyšel tiché, rytmické burácení. Nejdřív ho to zmátlo, ale pak si vzpomněl, jak blízko jsou tomu místu utápějícího se slunce, kde voda nekonečně naráží na okraj země. Trhl sebou, když si vybavil, jak spolu s Ostrodrápem bojoval ve vodě o život, a musel si odplivnout, jelikož v krku ještě pořád cítil tu štiplavou chuť soli. Doma v Říčním klanu byl na vodu zvyklý – jeho klan byl jediný, který dokázal bez obtíží plavat v řece, která tekla lesem –, ale tahle rozbouřená, slaná voda, která ho tahala ke dnu a pak zase odhazovala ven, byla i pro kočku z Říčního klanu příliš silná, než aby se v ní dalo bezpečně plavat.

Pak si začal vzpomínat dál. Hvězdný klan vyslal kočky ze všech čtyř klanů na dlouhou a nebezpečnou cestu, aby si vyslechly, co jim řekne půlnoc. Probojovali se přes neznámé území, přes dou-

pata dvounožců, čelili útokům psů i kryš, aby se dozvěděli něco neuvěřitelného: Půlnoc je jezevčice.

Hrom cítil, jak ho polil ledový chlad, když si vzpomněl na strašlivou zprávu, kterou jim Půlnoc sdělila. Dvounožci ničili les, aby si postavili novou hromovou stezku. Všechny klany musí odejít a kočky, které Hvězdný klan vybral, mají ostatní varovat a dovést je do nového domova.

Hrom se posadil a rozhlédl se po jeskyni. Tunelem, který vedl na vrcholek skály, pronikalo dovnitř chabé světlo a jemný závan čerstvého vzduchu, ve kterém byl cítit pach slané vody. Půlnoc, ta jezevčice, nebyla v dohledu. Kousek od Hroma spala jeho sestra, Pírka, s ocáskem stočeným přes čumáček. Hned za ní ležela Zlatuška, neohrožená válečnice ze Stínového klanu. Hrom si oddech, když viděl, že tiše odpočívá, jako by ji její zranění způsobené krysím kousnutím na území dvounožců už trápilo méně. Půlnoc tu měla nějaké bylinky, které utišily infekci a pomohly Zlatušce usnout. O kousek dál, na druhé straně jeskyně, spal učedník z Větrného klanu Vránek, jeho tmavě šedá srst nebyla mezi listy kapradí skoro ani vidět. Nejbližší ke vchodu do jeskyně ležel natažený Zlatuščin bratr, Ostrodráp, a hned vedle něj Veveřuška, která spala stočená do klubíčka. Hroma bodlo žárlivostí u srdce, když viděl ty dvě kočky z Hromového klanu tak blízko u sebe, a snažil se na to nemyslet. Neměl žádné právo obdivovat Veveřušku, její kuráž a neustálý optimismus v takové míře, když pocházeli z různých klanů. Ostrodráp pro ni bude mnohem lepším partnerem.

Hrom věděl, že by měl vzbudit své společníky, aby se mohli vydat na tu dlouhou cestu zpátky do lesa. Ale jaksi se zdráhal.

Nech je ještě chvíli spát, pomyslel si. Na to, co nás čeká, budeme potřebovat co nejvíc síly.

Vytřepal si z kožíšku kousky kapradí a vydal se po písčité zemi tunelem z jeskyně. Vynořil se venku, pod nohama cítil pružná stébla trávy a kožíšek mu čechrал ostrý vítr. Konečně byl suchý. Po tom, co se předešlou noc skoro utopil, byl díky spánku konečně odpočatý. Rozhlédl se kolem sebe: kousek před ním byl okraj skály a za ní se rozprostíralo nekonečné, třpytící se množství vody, na které se odrážel bledý svit rozbřesku.

Hrom otevřel tlamičku, aby nasál vzduch a zavětřil pach kořisti. Místo toho ho ale zasáhl ostrý zápach jezevce. Pak spatřil Půlnoc, která seděla na vrcholku skály a malá očka upírala na mizící hvězdy. Na obloze za ní, na vzdálené straně vřesoviště, se objevilo slabé světlo vycházejícího slunce. Hrom k ní přiběhl, a než se usadil, uctivě se uklonil.

„Dobré ráno, šedý válečníku,“ zahřměla Půlnoc na pozdrav. „Vyspal ses dobře?“

„Ano. Děkuji, Půlnoci.“ Hromovi pořád připadalo zvláštní, že se s ní přátelsky zdraví, protože klanoví válečníci vždycky jezevce považovali za nejobávanější nepřátele.

Ale Půlnoc nebyla obyčejný jezevec. Zdálo se, že je Hvězdnému klanu blíží než jakýkoli válečník, tedy až na léčitele; viděla už hodně míst a získala tak moudrost, díky které dokázala předpovídat budoucnost.

Hrom na ni po očku koukal a viděl, že má pohled stále upřený na zbývající hvězdy na obloze. „Vážně z toho umíš vyčíst znamení od Hvězdného klanu?“ zeptal se zvědavě a trochu doufal, že se její strašlivé proroctví z předchozí noci v ranním úsvitu vypoří.

„Všude toho lze hodně vyčíst,“ odpověděla jezevčice. „Ve hvězdách, v tekoucí vodě, v záblescích světla na vlnách. Celý svět mluví, pokud máme nastražené uši.“

„Tak já jsem asi hluchý,“ mňoukl Hrom. „Budoucnost se mi zdá tak temná.“

„Ale ne, šedý válečníku,“ zachraptěla Půlnoc. „Podívej.“ Ukázala čenicem přes tu vodu, kde se utápí slunce; nad obzorem tam jasně zářil poslední válečník Hvězdného klanu. „Hvězdný klan viděl naše setkání. Jsou potěšeni a v těch nadcházejících temných dnech vám pomohou.“

Hrom pohlédl na to zářící světlo a tiše vydechl. Nebyl žádný léčitel a nebyl zvyklý komunikovat s válečnickými předky. Jeho úkolem bylo poskytnout sílu a dovednosti svému klanu – a teď, zdá se, i všem ostatním kočkám v lese. Půlnoc jim jasně řekla, že všechny klany budou zničeny, pokud nezapomenou na staré hranice a nezačnou spolupracovat.

„Půlnoci, když půjdeme domů...“

Svou otázku ale nedokončil. Přerušil ho výkřik, a když se otočil, viděl Veverušku vyběhnout z tunelu, který vedl dolů do jeskyně jezevčice. Stála u vchodu, chlupy na tmavě zrzavém kožíšku naježené a uši nastražené.

„Umírám hlady!“ oznámila. „Kde je tady nějaká kořist?“

„Posuň se a nech nás taky projít,“ ozval se zpoza ní Vránkův otrávený hlas. „Pak ti to možná řekneme.“

Veveruška poskočila dopředu a uředníka z Větrného klanu hned následovala ven i Pírka. Na slunečním světle se pak ladně protáhla. Hrom se postavil a přeběhl přes tvrdou zem vřesoviště, aby se mohl čumáčkem pozdravit se sestrou. Jeho původně

Hvězdný klan nevybral, ale on trval na tom, že sestru na cestě doprovodí, aby ji ochránil. Jejich matka byla mrtvá a otec žil v jiném klanu, takže si obě kočky byly mnohem bližší než obyčejní sourozenci.

Půlnoc se rozeběhla za ním a kývla kočkám na pozdrav.

„Zlatuška se dnes cítí mnohem lépe,“ oznámila jim Pírka. „Říká, že už ji rameno skoro nebolí.“ A pak směrem k Půlnoci dodala: „Ten kořen lopuchu, který jsi jí dala, jí vážně pomohl.“

„Kořen je dobrý,“ zamumlala jezevčice. „Teď může zraněná válečnice pokračovat v cestě.“

Zatímco mluvila, vynořila se z tunelu i Zlatuška; Hromovi se ulevilo, když viděl, že po tom, co se dobře vyspala, vypadá mnohem silnější a už skoro vůbec nekulhá.

Zlatušku následoval i její bratr, Ostrodráp, prodral se ven z tunelu a pak zamrkal, aby jeho oči přivykly náhlému světlu. „Slunce už skoro vyšlo,“ mňoukl. „Je čas vyrazit.“

„Ale nejdřív se musíme najíst!“ zakvílela Veveruška. „V bříše mi kručí hlasitěji, než burácí obludy po Hromové stezce! Snědla bych celou lišku i s chlupy!“

Hrom s ní musel souhlasit. Taky už měl pořádný hlad a věděl, že bez jídla nebudou mít na tu dlouhou a vyčerpávající cestu zpátky do lesa sílu. Ale i tak chápal Ostrodrápovo naléhání; jak by jim asi bylo, kdyby se zdrželi moc dlouho, a pak zjistili, že ostatní kočky kvůli tomu zemřely?

Ostrodrápovi se ve tváři mihl vztek. Pak odpověděl pevným hlasem: „Cestou si něco ulovíme. A až budeme zpátky v tom lese, kde jsme předtím tábořili, tak si zalovíme pořádně.“

„Panovačný chlupáč!“ zamumlala Veveruška.

„Ostrodráp má pravdu,“ mňoukla Zlatuška. „Kdo ví, co se děje doma? Nemůžeme ztrácet čas.“

Od ostatních koček se ozval souhlasný šepot. Dokonce ani Vránek, který většinou protestoval proti jakémukoli Ostrodrápuvu rozhodnutí ještě více než Veveruška, nic nenamítal. Hrom si šokovaně uvědomil, že dlouhá výprava a nebezpečí, které jejich klanům hrozí, je opravdu proměnily ze skupinky hašteřících se koček v jednotný celek s tímtéž cílem – zachránit klany a válečnický zákoník, který je tak dlouho ochraňoval. Hroma zalil hřejivý pocit, že někam patří. Jeho oddanost Říčnímu klanu byla složitá – když jeho i Pírku ostatní kočky podezřívaly kvůli tomu, že pochází ze dvou klanů –, ale teď věděl, že našel přátele, kteří ho nesoudí na základě klanových rozdílů.

Ostrodráp popošel kupředu, až se ocitl přímo před Půlnocí. „Děkujeme ti jménem všech klanů,“ mňoukl.

Půlnoc odpověděla: „Ještě není čas dát si sbohem. Půjdu s vámi až k lesu, abyste se vydali správnou cestou.“

Aniž by počkala na souhlas nebo poděkování, těžkopádně se rozeběhla přes vřesoviště. Před ní už byla obloha příliš jasná na to, aby se na ni dalo dívat, a slunce začalo stoupat nad obzor. Hrom vděčně zamrkal, když spatřil to zářivě žluté světlo. Zapadající slunce je navedlo na jejich cestě sem a teď je zase vycházející kotouč zavede domů.

Čtyři vybrané kočky – společně s Hromem a Veveruškou, která se přidala k Ostrodrápuvi po hádce se svým otcem, Ohnivým měsícem – se slepě vydaly pryč z lesa za proroctvím Hvězdného klanu, kterému ani pořádně samy nerozuměly. Teď, když už zjistily, co proroctví znamená, bylo jednodušší se rozhodnout, co musí

udělat dál, ale taky je pořádně děsilo, v jak velkém nebezpečí se všechny klany ocitly.

„Tak na co čekáme?“ zeptala se Veveruška a vypálila kupředu, aby předběhla Půlnoc.

Její klanový společník, Ostrodráp, ji následoval pomaleji a vypadal velmi zamyšleně – jako by si už představoval všechny ty nesnáze, kterým budou muset na své cestě zpět do lesa čelit.

Po jeho boku běžela Zlatuška, která vypadala odpočatě. I když pořád trochu kulhala, v očích se jí zračilo pouze odhodlání dostat se domů. Pírka jim byla v patách s ocáskem vztyčeným vzhůru a užívala si jasného rána, zatímco Vránek pomalu běžel vedle ní – uši nastražené a svaly napjaté, jako by očekával potíže.

Hrom, který běžel jako poslední, tiše vyslal rychlou prosbu k Hvězdnému klanu. *Ved' naše packy a doved' nás bezpečně domů.*

Slunce stoupalo výš a jasně modrá obloha byla sem tam poseta chomáčky mraků. Na to, že už bylo tak pozdní období padajícího listí, bylo počasí stále teplé a příjemné. Trávou zašustil větřík a Hromovi se začaly sbíhat sliny, když zavětril králíka. Koutkem oka zachytil pohyb bílého ocásku, zrovna když králík mizel za hřebenem mírného svahu.

Vránek za ním ihned vypálil.

„Počkej! Kam to běžíš?“ zavolal za ním Ostrodráp, ale učedník z Větrného klanu už byl pryč. Mourovatý válečník popuzeně mrsknul ocáskem. „Umí někdy poslouchat?“

„Nebude mu to trvat dlouho,“ uklidňovala ho Pírka. „Těžko může ignorovat králíka, když se nám objeví přímo pod čumákem.“

Ostrodráp místo odpovědi opět jen mrsknul ocasem.

„Doběhnu pro něj,“ mňoukl Hrom, napjal svaly a chystal se vyrazit za Vránkem.

Ale než se stihl pohnout, tmavě šedý učedník se znovu objevil na vrcholku svahu. S sebou táhl králíka, který byl skoro stejně velký jako on sám.

„Tady máte,“ mňoukl nevrle, když ho pustil na zem. „Netrvalo to tak dlouho, ne? Předpokládám, že se můžeme zastavit a sníst ho?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Ostrodráp. „Omlouvám se, Vránku. Zapomněl jsem, jak rychlé jsou kočky z Větrného klanu. Tohle... to vřesoviště ti musí připomínat domov.“

Vránek přijal omluvu strohým přikývnutím a všech šest koček se přikrčilo k úlovku. Hrom se náhle zarazil, když si všiml, jak Pírce obdivně jiskří oči. Jeho sestra přece nemůže mít zájem o Vránka, no ne? Vždyť on se pořád jenom hádá a předvádí se, jako by už byl válečník! Kočka z jiného klanu – a ještě k tomu učedník – neměla žádný nárok si na Pírku myslet. A co na něm mohla Pírka vidět? Neví snad, jaké problémy taková věc může způsobit? Nepoučila se dost od svých rodičů?

Pak Hromův pohled sklouzl k Veverušce. Měl vůbec právo kritizovat Pírku, když sám měl tak rád Veverušku? Ale na druhou stranu si říkal, že každá kočka by měla tak odvážnou a inteligentní učednici z Hromového klanu v oblíbě. A moc dobře věděl, že s kočkou z cizího klanu nemá cenu si nic začínat, když spolu nemohou pomýšlet na budoucnost.

Hrom si povzdechl a pak se pustil do svého podílu z králíka. Doufal, že se mu to jen zdálo; kterákoli kočka by přece Vránka obdivovala za to, jak rychle jim dokázal ulovit kořist, když měli takový hlad. Nic víc v tom Pírčině pohledu určitě nebylo.

Zatímco kočky jedly, Půlnoc čekala o kousek dál. Hrom viděl, jak silnými, tupými tlapami trhá trávu vřesoviště a pojídá z ní všechny larvy a brouky. Oči měla přimhouřené, jako by v tom jasném slunečním svitu nemohla potravu najít, ale neřekla nic. Když kočky snědly všechno, co mohly, vydala se Půlnoc opět směrem k vycházejícímu slunci.

Půlnoc je sice vedla tou nejrychlejší cestou, ale když došli k hřebenu mírného kopce a spatřili před sebou okraj lesa, slunce už bylo nejvyš. Stín pod stromy připadal Hromovi stejně tak přivětivý jako tekoucí voda poté, co dlouho běželi vřesovištěm, kde je před žářem slunce nic nechránilo. Na chvíli si představil, jak celé odpoledne loví, a pak se s plným bříškem ukládá ke spánku pod klenutými listy kapradí, ale věděl, že tak to nebude.

Přiblížili se k lesu a ve vysoké trávě pod keřem spatřili něco, co vypadalo jako kupa hnědých, strakatých chlupů. Hrom žalostně šklubnul ocáskem, když rozpoznal starého kocoura, který je předtím vedl přes území dvounožců a skoro to vypadalo, že se tam navždy ztratili.

„Ahoj Fešáku!“ zavolal Ostrodráp. „Jsme zpátky!“

Z chomáče chlupů se vynořila velká oválná hlava. Fešák zacukal fousky, zmateně zamrkal a pak se otočil. Starý kocour se vyškrábal na nohy a popošel k nim blíž, zatímco si z neupraveného kožíšku vytřepával kousky uschlých listů.

„U Hvězdného klanu!“ zvolal. „Myslel jsem, že vás už nikdy neuvidím.“ Najednou se zarazil a upřel pohled za Hromovo rameno. „Ani se nehněte!“ zasyčel. „Je za vámi jezevec. Nechte to na mně. Znáám pár bojových chvatů, které...“

„To je v pořádku, Fešáku,“ přerušil ho Hrom a Veveruška pobaveně stočila ocas. „To je Půlnoc. Je to naše přítelkyně.“

Starý kocour se na Hroma udiveně podíval s otevřenou tlamičkou. „Přítelkyně? S jezevcem se nemůžeš přátelit, mladíku. Nemůžeš jim věřit ani fousek!“

Hrom se na Půlnoc úzkostlivě podíval; měl obavy, jestli ji Fešákova slova neurazila. Ale ulevilo se mu, když viděl, že vypadá stejně pobaveně jako Veveruška a černá očka jí jiskří.

„Tohle je Fešák,“ mňoukl k ní Hrom. „Provedl nás územím dvounožců.“

Půlnoc se přibelhala kupředu, až stála přímo před starým mourovkem. Fešák ale nevypadal přesvědčeně a příkrčil se k zemi – chlupy měl naježené, prskal a odhaloval tak své špičaté zuby. Hrom ho za takovou kuráž vlastně docela obdivoval, jezevčice ho mohla srovnat se zemí jedním máchnutím svých silných předních tlap.

„Teď se nebude bojovat,“ ujistila Fešáka Půlnoc. „Přítel mých přátel je i mým přítelem. Hodně mi toho o tobě vyprávěli.“

Fešák zastříhal ušima. „Nemůžu říct, že by mi bylo potěšením,“ zamumlal. „Ale když říkají, že nejsi nebezpečná...“ Ustoupil a podíval se na Ostrodrápa. „Proč tu tak postáváme?“ začal naléhat. „Všude jsou tu rovnohodci a psi. Rozlučte se a vyrazíme.“

„Počkat!“ zaprotestovala hlasitě Veveruška a otočila se na Ostrodrápa. „Říkal jsi, že si můžeme zalovit.“

„To můžeme,“ mňoukl.

Zastavil se a zavěťřil. Hrom udělal totéž a oddechl si, když sice rozpoznal pachy několika psů, ale už byly zvětralé. Říkal si, že Fešák chtěl jen využít hrozby psů, aby se dostal pryč od Půlnoci.

„Dobře,“ pokračoval Ostrodráp, „rozdělíme se a rychle něco

